

Ти кажеш не було голодомору?

І не було голодного села?
А бачив ти в селі пусту комору,
З якої зерна вимели до тла?
Як навіть мариво виймали із печі
І забирали прямо із горшків.
Окрайці виривали з рук малечі,
із торбиночок нужденних стариків?
Ти кажеш, не було голодомору?
Чого ж тоді, як був і урожай,
Усе сиціль викачували з двору,-
Греби, нічого людям не лишай!
Хто ж села, вимерлі на Україні,
Російським людом поспіль заселяв?
Хто? На чиєму це лежить сумління?
Імперський молох світ нам затуляв!
Я бачив сам оту зловісну пору
І пухлих, і померлих на шляхах.
І досі ще стоять мені в очах...
А кажеш - не було голодомору?

Д.Білоус

Засвіти свічку у вікні,
щоб вони побачили той шлях.
Не бійся, навіть у імлі
вони знайдуть дорогу, і не питай, то як.

Вони - то діти, старі і молоді,

котрих голод косив довгі дні.
Села залишалися одні, пусті.
Нікого не лишалось, вмирали всі.

Самі в тому не винні,
в них забирали,
і нічого не лишали, це відомо нині,
забирали все, геть усе.

Хто ж той нелюд, що посмів таке
з людьми зробити.
Посягнути на святе -
життя, посмів їх так безкарно вбити.

Голод - то смерть найгірша,
ти змусив нею вмерти їх.
І нікому не дозволив більше
побачити, ні рідних, ні близьких.

Хто ж ти смерть мільйонів,
що згубила народу цвіт.
Який їв дітей, собак, котів,
а про це не знав ще й світ.

комунізм - смерть Народу.
Ходив по селах, а в руці коса.
Не минав ні дому, ні оброду,
кажуть гірше вже війна!

Вожді народу - Сталін й Ленін -
тому все вина.
Було й багато інших,
та хто їх рахува.

Плач убитих лунатиме повік,
його почувши пам'ятай,
усіх людей, що не дожили вік,
Ніколи ти не забувай!

Тож поки жеврить свічка
у тебе на вікні -
ми пам'ятатимемо про голод,
ще довгі, довгі дні.

БІЛА МОЛИТВА БРАТИКА

"Бозю, що там у тебе в руці?
Дай мені Бозю хоч соломинку,
Щоб не втонути в голодній ріці.
Бачиш мій Бозю-я ще дитинка,
Та ж підрости хоч би трохи бодай!
Світу не бачив ще білого...Бозю!
Я- пташенятко при битій дорозі,
Хоч би одненьку пір'їночку дай!
Тато і мама-холодні мерці.
Бозю,зроби щоби їсти не хтілось...
Холодно Бозю...Сніг дуже білий...
Бозю...Що там у тебе в руці?...

Пам'яті ГОЛОДОМОРУ...

Старенький хрест,що покосивсь додолу,
Неначе голову схилив до моїх ніг
І нагадав про дні ГОЛОДОМОРУ...
І не згадати їх сьогодні я не міг.

З дитинства хрест той пам'ятаю ,люди!
І в серці чую матері слова:
"Поховані тут,синку,наші люди...
Тоді померло майже пів села.

І наші тут старенькі спочивають..."
Летить додолу мамина сльоза,
Барвінки на тім місці проростають,
Фарбують синім квіти небеса.

Роса,як сльози ,що лягли на трави,
Бринить від болю,горя і біди
І хоче розповісти про розправи,
Як дзвін церковний кличе всіх сюди.

На сповідь ,на молитву ,каяття...
І свічку ставлю у своїй оселі.
І повертає правда з небуття,
А я їй щиро відкриваю двері.

Брехали і ховали,як могли,
Архіви , гриф " таємно", тасували...
Та знищити назавжди не змогли.
Барвінки з неба в дітях проростали.

Поховано чимало тут людей...
Згадай сьогодні дні ГОЛОДОМОРУ.
Заручників злочинних мрій,ідей,
Страшну історію ганьби і болю.

У роздумах молитву шепотів,
Свіча,що у вікні вже догоріла
У Бога я за пращурів просив,
І щоб ця "правда барвінкова" жила.

Ігор Волощук
ЗАПАЛИМ СВІЧКУ
(1932-1933рр.)
Запалим свічку,хай зігріє душі
Усіх кого забрав голодомор.
Це було страшно!як настала
тиша,
Усюди панував смертельний
тон.
Червоний кат,забрав все до
зернини,
Ні крик людей,ні плач дітей не
зупиняв.
І пухнучи від голоду вмирали,
А кат мов навіжений реготав.
О Боже!скільки мусим ще
терпіти!?
Чому лиха година землю
вкрила!?
Повита в чорні хмари Україна,
Страшна біда,і горе нас
накрило.
А смерть ішла,не маючи жалю,
Голодна смерть!що може бути
страшніше,
Дивитись на застигнувшу
сльозу,
В очах дітей,вмираючих так
тихо.
Смертельний холод,смак
голодомору,
Мільйони мертвих українців по
ровах,
Мільйони сиріт,є приречені
вмирати,
О Боже!що то був тоді за жах!?
А ви сьогодні кажете,не
правда!
Скажіть це дітям,що від голоду
вмирали!
Хай будуть прокляті кати мого
народу!!!
Що у дітей останнє зернятко
забрали.

Засвітим свічку,хай зігріє душі,
Усіх кого забрав голодомор.
Нехай покояться у мирі,всі хто
мучивсь.
Ми пам'ятаєм...
Надія Кишеня

Ідуть кати,іде
червоний
сатана,
Щоб все забрати не залишити
нічого,
Іде проклята сталінська чума,
Щоб знов знущатись із народу
мого!
Забрали все,всі витрясли
комори,
Дітей залишили приречених
вмирати,
О Україно! Горем вбита моя
мамо,
Чому ти мусиш досі ще
страждати?!
Лише чути крики,як жінки всі
голосили,
Чим мала мати п'ять дітей
нагодувати?!
Де взяти хліб,у цю страшну
годину?
Чому,за,що повинні ми
вмирати?!
І мертві всюди,по
ярах,ровах,дорогах,
І дзвони стогнуть на дзвіницях
у церквах,
А кат ще досі крові не
нап'ється,
А люди померають наочах!
Всі просять їсти,чим же їх
нагодувати?!
О Боже! Зглянся,їх немає тут
вини,
Чому усі приречені вмирати,
Від рук проклятої червоної

чуми...
Народе мій, не забувай страшну
годину,
Коли усі від голоду вмирили,
Коли над Українською землею,
Все небо чорним болем
заридало...
Надія Кишеня

"ГОЛОДОМОР"
Холодні зорі
вкрили нічне небо,
Прийшла чума голодна в
Україну,
Мільйони мертвих, просто не
злічити,
Земля свята перетворилася в
руїну.
Дитина просить в матері, хоч
кусень хліба!
Та кат червоний-все, він все
забрав...
Маленькими кістлявими
руками,
Синочок, меруву маму обіймав.
Мамо! матусенько, рідна!
Вставай, ти так довго вже спиш!
Матусю, так хочеться їсти...
Ну мамо, чого ж ти мовчиш!?
О Боже, чому ти покинув!?
Чому відвернувся від нас!?
Чому залишив Україну!?
Застигнувшим болем в очах...
А там на краю у хатині,
Там мати колише дитя.
Та мертва її вже дитина,
Не бачило світ немовля.
І стогони чути повсюди,
Вмираючі села й міста,
Це страшно... знеможені люди,
Голодна, проклята чума!
Це сон страшний...
А там голодні діти
Людей немає чим нагодувати,

Страшні часи, часи голодомору!
Ми не забули, будем вічно
пам'ятати.
Надія Кишеня

Подем - як долею, босою-голою
крізь ніч і туман, аби непомітно.
Зранена холодом, страхом і оловом
Землю вбійняла. Свідок їй вітер...

Три картоплини у пазусі зморщених
Три колоски, сльозами пророщені
Три Отче наш й Богородице Діво

Тисячі кроків. Облуплена стінами.
Дошка на дошці, притрушені сіном.
І стеля, як небо – і сіре, і низько.

Пальці-коріння, обтягнута кістка
Зілля на шиї замість підвіски
Сльози і піт крізь діряві долоні стекли.

Сни - вже не сни, задимлене марево
Діти-ангели вкриваються хмарами
Три колоски проросли... Спаси –сохрани!
Бойчук Оля

Наталя Давидюк.
Скорботне.
Ця житня хлібина
просолена зливами сліз,
ці очі застигли,
мов зорі в морозну погоду...
Земля кровоточить

під пресом іржавих коліс,
що тягнуть на цвинтар
стареньку прогнилу підводу,
притиснуту купою
мертвих знекровлених тіл,
ще дехто між ними
ворушить сухими вустами...
Мороз роз'їдає зап'ястки,
немов чистотіл,
на свіжих могилах
ніяк не затягнуться шрами.

Скорбото моя нездоланна,
мій жалю гіркий!..
Ніяк не загою тебе
і ніяк не відмолю...
Потрошать вітри
обважнілі тугі колоски,
зерно засівають
по кров'ю омитому полі.
Малесенька свічко,
сльозися теплом і молись
за плач убієнних,
за крики живих покаянні!..
Заморені душі
полями углиб розбрелись,
немов поторочі,
розтали у кволім ячанні.

Осквернена земле,
в тобі наш почин і кінець,
і радощів тихих
і диких плачів суголосся!..
А місяць у небі
парує, як теплий хлібець,
і пальці кістляві
до нього шепочуть колоссям.

СВІЧКА ГОЛОДОМОРУ

Запалила свічку, запалила,
Щоби більше лихо не ходило,
Хай палає свічка світлом білим,
Щоб в бабусі серце не боліло...
Щоби більше не прийшло те горе,
Хай горять свічки Голодомору.
Чуєш – душі аж до неба кличуть!
Хай горять вогненні білі свічі!
Пам'ятники болю – з колосками.
Нехай світить кожен дім свічками,
Хай в цей вечір в кожному віконці
Буде крапля вогняного сонця...
Щоб в бабусі серце не боліло,
Свічку запалила білу-білу,
Аби смерть важка вже не ходила,
Запалила свічку, запалила...

Колискова
(Автор невідомий)

Ой засни, моя дитино,
Як заснула вся родина.
Спи від маку і прости
Та вже їсти не проси.
Голод більше не дістане –
Скоро сон міцний настане.
Думки в голові, як цвяхи
І снують, мов ті мурахи.
Пригорну тебе синочку,
Поховаю у садочку.
Ой! За що ж це мені люди?! –
Син перед очима всюди.
Він не виросте ніколи,
Не ходитиме до школи
Не народяться онуки,
Не зігріють бабі руки.
Ось і все... сина немає.
Тепер він мене чекає
Вже іду до тебе сину
Зачекай іще хвили....

